Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

І НАШИМ І ВАШИМ.

перець

№ 10 (501)

Рік видання XXIII

ТРАВЕНЬ

1963

КИЇВ

Ціна 10 коп.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

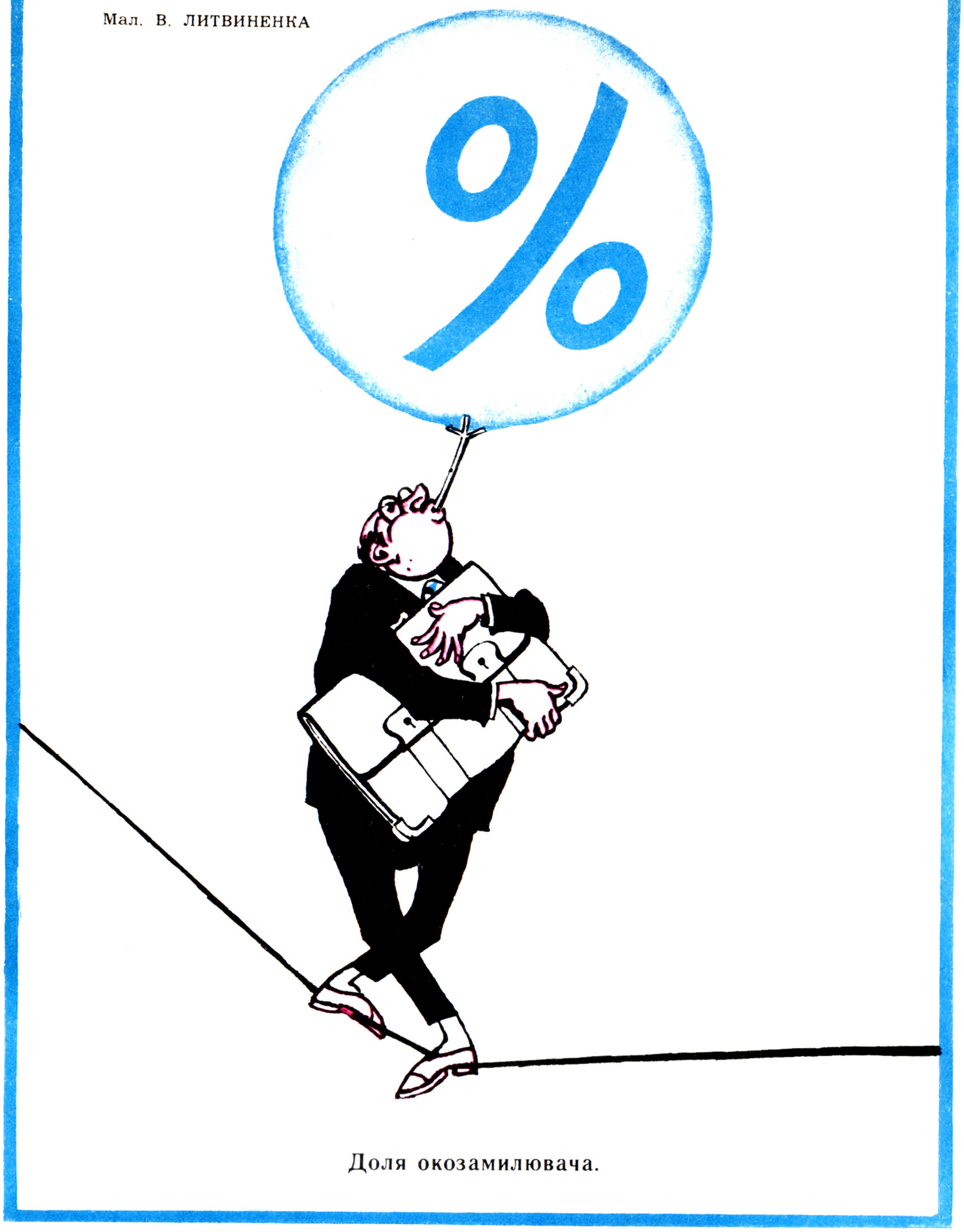

Доля окозамилювача.

До тижня литовської літератури на Україні

Теофіліс ТІЛЬВІТІС

ПІВНІЧНО-АТЛАНТИЧНИЙ ПАКТ

(БАЙКА)

В Атлантиці, в воді брудній,
Зустрілася Акула Вашінгтонська,
Голландський оселедець та ще — Краб-сусід.
«Як справи, Оселедцю, друже мій?..»
«О! Містер Краб!..
Привіт!..»

Поскаржився Оселедець: «Ой, погано...
Нелегко жить по той бік океану.
Це просто — жах...
Не маю я ні голосу, ні пазурів на плавниках».

Зітхає тяжко Краб: «Життя на ладан тхне...
З вод азіатських гонять і мене.
Ще за одну колонію тримаюся клешнею,
Та, мабуть, розпрощаюся і з нею».

Акула облизалася: «Ол райт!.. Складем угоду.
Утворим Спілку. Заперечення нема?
Ми будем разом каламутить воду,
Ловити ж рибу — кожен зокрема».

Поговорили,
Пакт створили.
І Оселедця-друга
Краб,
Не довго думаючи: хап!
А вже Акула не взіває:
Обох друзяк в зубах тримає!

Переклав з литовської
Іван ГОНЧАРЕНКО.

perec-ua.

perec-ua.

Коротенький лист начальникові трамвайно-тролейбусного управління м. Києва тов. ДЬЯКОНОВУ В. К. з приводу одного маленького фейлетону.

Вельмишановний Василю Кириловичу!

Якщо пригадуєте, в місяці лютому, коли над землею ще бушувала хурделиця й мороз сердито скреготав зубами, в «Перці» № 3 був надрукований фейлетон Петра Филимонова «Лисичка-сестричка». У цьому фейлетоні розповідалася довга історія про добір кандидатури на посаду головного інженера енергогосподарства Київського трамвайно-тролейбусного управління.

Сьорбнули ви халепи з цією кандидатурою. І так думали, і так прикидали, і так приміряли, і цілий список київських інженерів-енергетиків перебрали — нема підходящої людини, хоч лусни!

Хто й зна, скільки ще довелося б сушити голову над цією складною проблемою, та виручила Ніна Юхимівна Стаднюк — начальник відділу кадрів вашого-таки управління, пошли їй, боже, многії літа і доброго здоров'я!

— І не морочте, і не сушіть собі даремно голову, Василю Кириловичу, — порадила Ніна Юхимівна. — Нема таких спеціалістів у Києві, хоч ви мене вбийте, та навряд чи скоро й будуть. Є такий спеціаліст тільки в Улан-Уде. Косовець його прізвище. То вже такий інженер, що інженернішого й підшукати важко. Можете повірити мені на слово — я на кадрах не один рік сиджу і в цьому ділі трохи петраю.

Кінець тієї історії такий. Товариш Косовець, інженер-енергетик за освітою і близький родич Ніни Юхимівни за сімейним становищем, великодушно погодився виручити з біди енергетичне господарство трамвайно-тролейбусного руху столиці України і негайно вирушив з сім'єю з Улан-Уде в Київ.

Автор фейлетону цілком слушно висміяв таку практику добору кадрів. І я з ним цілком згодний. Справді, треба мати дуже мудру голову на плечах, щоб у Києві не знайти інженера, який міг би керувати тяговими підстанціями. Це однаково, що сидіти на кожусі й від холоду дрижаків ловити! Це по-перше. А по-друге. Уявіть собі, вельмишановний Василю Кириловичу, що було б, коли б усі начальники всіх відділів кадрів усіх управлінь та відомств нашої столиці взяли та й заходилися своїх родичів і знайомих до Києва звозити. Це ж стільки клопоту випало б на долю шановної Київської міськради. Це ж будуй нові житлові масиви! Це ж придумуй для них назви! Правда, назви придумати не важко. Можна було б поіменувати їх так: «Дядьків масив», «Кумів масив», «Братів-масив», «Сватів масив». От тільки будувати їх не так легко, як декому здається!

Але я трохи відхилився від основної думки свого до вас листа. А ця думка зводиться ось до чого. Існує в нас давня і хороша традиція — реагувати на виступи преси, відповідати на виступи преси. Це повинні робити навіть працівники такого крупного рангу, як ви, вельмишановний Василю Кириловичу. Тут уже нікуди не дінешся — порядок є порядок.

Повторюю — фейлетон був надрукований ще в першій половині лютого, а зараз уже солов'ї щебечуть, зозулі кують. А ви — ні гу-гу, а ви ні мур-мур! А ви ще й схитрували, як лисичка-сестричка. Замість того, щоб обговорити фейлетона в себе в управлінні, ви доручили «зреагувати» на нього секретареві парторганізації енергогосподарства управління т. Сеченю. А т. Сечень, забувши відому поговірку: «Не до тебе п'ється, не кажи «здоров», — заповзявся, образно кажучи, з карася зробити порося.

На партійних зборах енергогосподарства він доклав усіх зусиль, щоб переконати присутніх, що Перець «зайнявся клеветою», що Косовець ніякий не родич Ніні Юхимівні, а тільки жонатий на її сестрі, та й то на сестрі по батькові, а не по матері. Він навіть погрожував притягти до партійної відповідальності члена КПРС т. Маняка, котрий, «получив журнал «Перець», встречал всех, то ли членов партии, то ли беспартийных, и проявлял злорадство над этой статьей и неправильно информировал массы».

Сеченю підспівував голова завкому т. Лозовий, але в непомірному запалі він розголосив те, про що ви тільки тихо думали. Лозовий взяв і бовкнув: «Від сьогоднішнього нашого рішення залежить те, буде у нас т. Косовець робити чи не буде. Бо якби не ця кляуза, яка вміщена в «Перці», так т. Косовець був би вже прописаний в Києві». Он воно як!!!

Співчуваю вам, вельмишановний Василю Кириловичу. Ви хотіли зробити хитромудрий хід конем, а тт. Сечень, Лозовий та інші «опровергателі» зробили вам ведмежу послугу — взяли та й видали всі ваші карти, так і не спростувавши фейлетона по тій простій причині, що біле ніколи не видаси за чорне.

На закінчення молю вас і просю вас, вельмишановний Василю Кириловичу, не одсилайте цього листа на реагування т. Сеченю. Не ховайтеся за чужу спину. Реагуйте самі. При тому правильно реагуйте. Так буде краще і для вас, і для діла. Запевняю від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

ВИСТАВКА ширнетреба

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

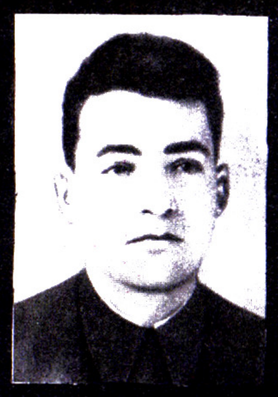

ВЕЛИХОВСЬКИЙ ДМИТРО ВЕНЕДИКТОВИЧ —

директор Київської шкіргалантерейної фабрики № 5. Фабрика випускає хороші рукавички. Без жартів — хороші! І хорошими вони цілими партіями потрапляють у брак. Чому? Через лібералізм до поставщиків бракованої шкірсировини. Рукавички, пошиті з неї, фарбують споживачам руки. Фарбували вони три з половиною роки тому, коли фабрика вперше потрапила на сторінки Перця (№ 24 за 1959 рік). Фарбують і сьогодні. На відзнаку цього непохитного лібералізму до поставщиків бракованої сировини заносимо директора фабрики на дошку заслужених бракоробів.

БОНДАРЕНКО ПАВЛО АНДРІЙОВИЧ —

головний інженер Катюжанської меблевої фабрики Київського раднаргоспу. Випустив у світ велику партію незачищених хвилястих дощок, з яких в усі кінці стирчать скалки і головки цвяхів. Запевняє, що це креслярські дошки. Намагався спихнути їх Львівській базі «Укропткультспортторгу». Не вийшло. Браковані дошки повернулися в Катюжанку, а Павло Андрійович, як бачите, опинився на нашій дошці.

І КАЗКИ НЕ БУЛО Б...

Першосортний брак у вигляді робочих рукавичок випускає Комінтернівський райпромкомбінат (м. Харків). Якщо кому вдарить у голову дика думка покалічити собі руки, хай не пожаліє 1 крб. 25 коп. (ціна 1-го сорту), придбає ті рукавички і піде в них на роботу. Навіть викинути їх зі спокійною совістю не можна: у страшні рукавички і мишка-норушка побоїться влізти, і вовчик-братик з переляку втече. Якби казковий дід загубив таку рукавичку, то й казки не було б.

Л. ГНІДИЙ,
слюсар міжколгоспбуду.
м. Валки,
Харківської області.

ВИДНО, ЩО НЕ ВИДНО...

Дяді з Лохвицького приладобудівного заводу (Полтавська обл.) надіслали нам 390 манометрів. Щоб діти на уроках фізики нових знань набували. І діти вже знають, що шкалку на тих манометрах неозброєним оком не побачиш. Тільки мікроскоп може зарадити цій біді.

А бракоробів на Лохвицькому заводі й без мікроскопа видно.

Н. БЕВЗЮК, С. ГАМАЛІЙ, С. БУРЦЕВА, працівники магазину наочного приладдя.
м. Миколаїв.

СПЕЦІАЛЬНО ДЛЯ ВИСТАВКИ

Все тече, все міняється. Та не зовсім. Наприклад, у Заставнівському комбінаті побутового обслуговування помінялися і директор, і зав. майстернею, а от ставлення до клієнтів ніяк не зміниться.

Два роки тому я вирішив пошити пальто, але, на свою біду, замовив його у Заставнівському комбінаті. Там змайстрували мені таке пальтечко, наче я у цирку клоуном працюю. Як потім не переробляли його, воно ставало все кумедніше. Але мені не до сміху. Я й досі подорожую у комбінат. Новий директор т. Маколінець киває на нового зава майстернею т. Якобзона, мовляв, з ним розмовляйте. А Якобзон кричить: я людина маленька, владнайте справу з директором! І тоді мені спало на думку: видно, думаю, моє пальто шили спеціально для виставки ширнетреба. Тільки одного я не зрозумію: чому вони шиють на виставку пальта за кошт замовників?

В. ЛИТВИНЮК,
голова колгоспу ім. Карла Маркса.
с. Василів,
Кіцманського району,
Чернівецької обл.

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

ЛАНДШАФТ МІСЯЦЯ добре відтворюють бракороби з Красилівського чавуноливарного заводу. Вони посилають на Полонський фарфоровий завод чавунні ящики з гулями і кратерами, які абсолютно точно передають неповторний колорит поверхні природного супутника Землі. Правда, робітникам Полонського заводу той ландшафт ні до чого. У ящиках обпалюють посуд. У піч їх треба подавати з рівною поверхнею — інакше аварія. От і доводиться робітникам очищати ящики від пухирів, кратерів та всяких інших місячних «гуль». Мабуть, красилівські бракороби давно вже не ходили з гулями навіть у переносному розумінні.

В. ФІЛІНСЬКИЙ,
слюсар.
м. Полонне,
Хмельницької обл.

ДИВОВИЖНИЙ СЕКРЕТ

Щоб одягти черевики, зліплені макіївськими взуттєвиками, треба знати один секрет. А саме: купити черевики на номер більший, ніж ви носите. Чоловіки вже якось пристосовуються до примх бракоробів, а от з дітьми важко. На них розміру ніяк не вгадаєш. От через те дитячим взуттям макіївського виробництва завалено всі полиці... магазинів уцінених товарів. Навіть коли дитячі черевики продаються втричі дешевше, їх ніхто не бере.

З усього видно, що макіївські бракороби далеко підуть, чого не можна сказати про тих, хто купить їхнє взуття.

О. ГРИШКОВ,
редактор газети «За кокс».
м. Єнакієве,
Донецької обл.

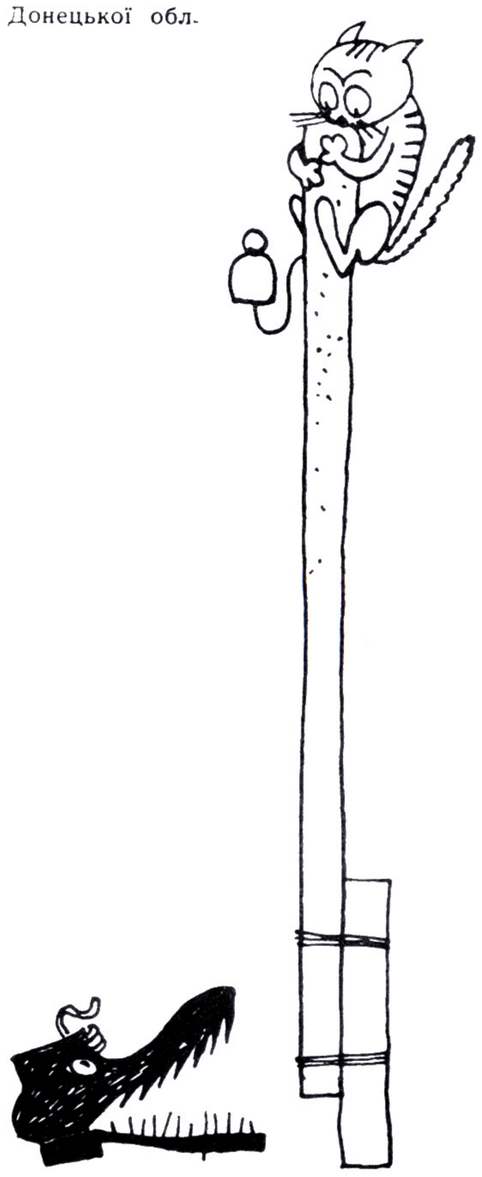

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

АВТОБІОГРАФІЯ У ФАРБАХ

Не кожен знає що таке капітальний ремонт. На думку декого, це — ремонт, на який витрачено чималий капітал. Прикладом цього може правити наша колгоспна автомашина «М-20». Її ремонт ускочив нам у 1152 карбованці.

«Дорого, та любо» — кажуть у таких випадках. А й справді, коли наш колгосп «Перемога» одержав свою машину з 2-го Харківського авторемонтного заводу, на неї було любо глянути. Але — тільки глянути. Коли ж ми спробували їздити на тій машині, то це вже виявилося ризикованою штукою: почали стукати клапани, з картера пробивалося масло, протікала гальмова система, от-от мало розвалитися шасі...

І нам лишилося одне — тільки дивитися на відремонтовану машину. Але вже на четвертий день і дивитися на неї стало гидко — почала лущитися та опадати фарба. Після цього наша машина зовсім втратила подобу автомобіля. Вона тепер більше нагадує автобіографію бракороба, писану нітролаковими фарбами.

Нам здається, що з такою автобіографією керівництво 2-го Харківського авторемонтного заводу може сміливо претендувати на позачергове присвоєння йому звання заслуженого бракороба.

І. РИБАЛКО,
зав. гаражем.
Таращанський район,
Київської області.

КУПИЛИ БІДУ...

Є й серед бракоробів новатори. Вони, очевидячки, теж сушать собі голови: що б його такого утнути, щоб здивувати споживача?!

Завелися такі «новатори» й на Білоцерківській швейній фабриці ім. 8 березня.

Випускають вони в світ дитячі трусики. Неоковирні такі, з грубими швами. А котрийсь з тамтешніх бракоробів-новаторів заходився ярлики на ті трусики чіпляти. Розмір на ярликах, приміром, зазначено 26-й, але одна пара трусів з іншою ніяк не сходиться: то більша, то менша, то довша, то коротша, то вужча, то ширша...

Купили ми своїм малим синам той брак і не знаємо, що далі з ним робити. Таке, хоч купуй підтяжки або підв'язуй труси ремінцями, щоб діти їх не погубили...

Потерпілі від Білоцерківських бракоробів-новаторів матері: ШУРИГІНА, КОРОТКА, ОСТРОВСЬКА — робітниці комбінату друку «Радянська Україна».

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

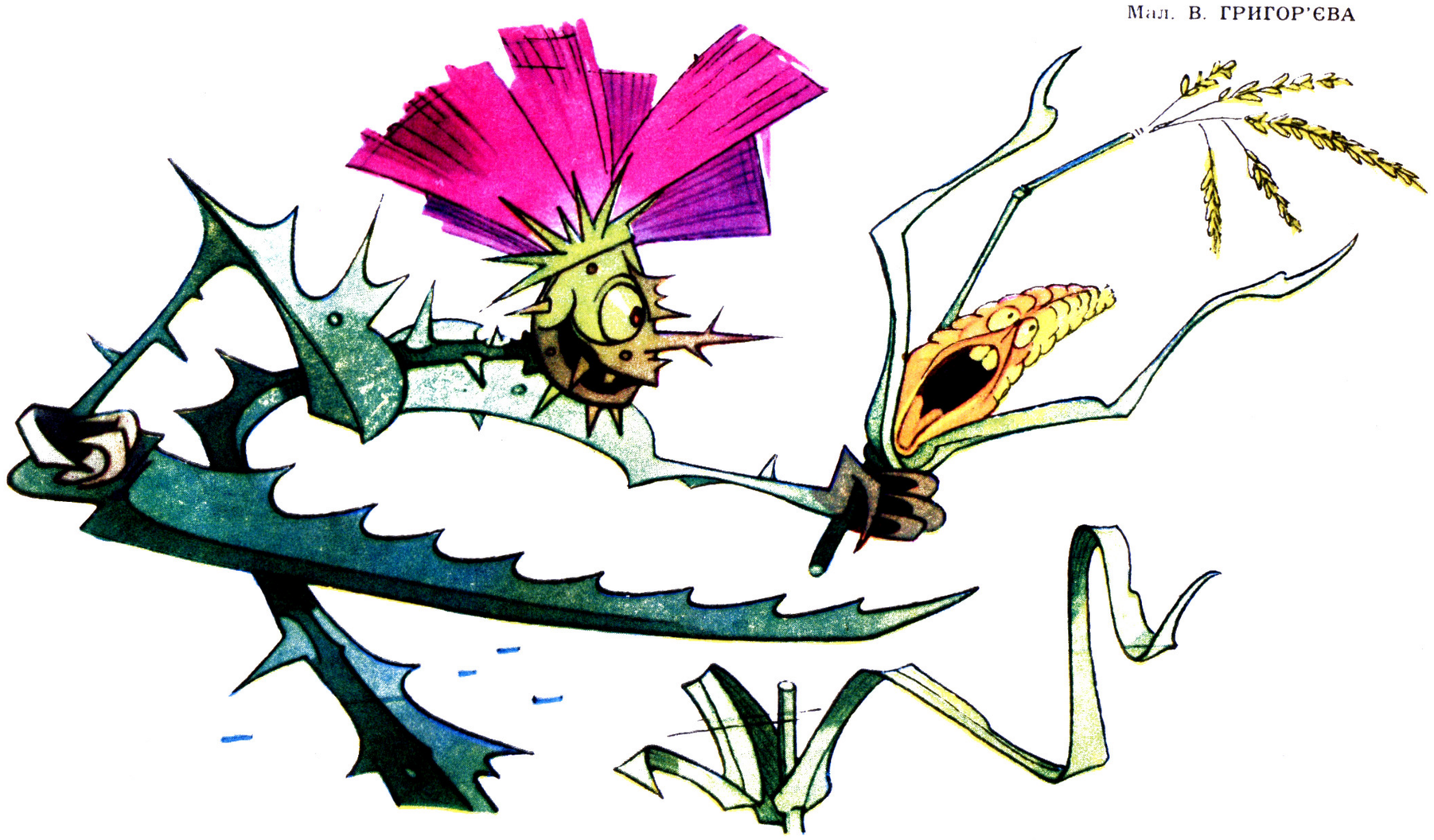

Кукурудза: — А хто мене чує, нехай порятує!..

ЯКІ БУЛИ в Хими кури? Може — плімутроки, може — родойланди, а може — горловки? Хто їх знає. У спогадах сучасників вони проходять як якісь абстрактні Химині кури. Часом вони сняться... Словом, Химині кури то Химині кури.

Хотілося б, звичайно, знати, як управлялася Хима з тими курми, чи мала вона від них якийсь зиск, або якої шкоди завдавали Химиному господарству її власні кури.

Але дізнатися про це важко. Давно діло було. Значно легше поїхати до Івано-Франківської області і на сучасних курях вивчити, чи є від них якийсь зиск господарству.

Так ми й зробили. Не маючи себе за великих спеціалістів з птахівництва, ми все ж дещо уявляли про курку. Так, наприклад, ми знали, що курка має дві ноги, один дзьоб, каже «ко-ко-ко» і несе яйця. Чули ми також, що курка — не птиця. Знали й те, що курка не нападає ні на людей, ні на домашніх тварин, не підриває дерев і не псує сільськогосподарського реманенту.

І як же ми здивувалися, коли дізнались, якої шкоди може завдавати господарству курка, коли її не доглядати.

Виявляється, що в Івано-Франківській області кури поводять себе гірше вовків. Вони завдають збитків, збитків і ще раз збитків.

Коли їм набридає завдавати збитків, вони починають трохи нести яйця.

Але в Івано-Франківській області це не головне їхнє завдання. В основному вони спеціалісти по збитках.

І хто б міг подумати, що таке сумирне і тихе на вигляд створіння, як курка, може завдати стільки клопоту солідним людям, спеціалістам сільського господарства?

Запитайте, лишень, Богдана Івановича Грабовецького, голову колгоспу «Прапор перемоги» (с. Вербилівці, Галицького району), якої він думки про курей.

У відповідь ви почуєте таке, від чого вся ваша симпатія до курки, як до сумирної птиці, розвіється впрах.

Ви переконаєтесь, які хижацькі нахили ховає в собі ця, на перший погляд, безневинна істота.

Минулого року кури завдали колгоспові збитків на суму 684 карбованці. Тільки за три місяці цього року сума збитків вже сягнула 192 карбованців.

І курей там тих, як кіт наплакав, — якихось 488 хвостів, з яких 175 півнячих, а такі збитки!

А несуться як! Як місяць, так кожна курка двійко яєць і знесе, як місяць, так двійко і знесе! А деякі й по троє несуть. Але такі унікуми трапляються рідко. А це призводить до того, що кожне яєчко тут не просте, а золоте — обходиться воно в 10 копійок, а здає його колгосп по 6—7 копійок. От і рахуйте: як яєчко, так 3—4 копійки й виклюнулося з колгоспної каси, як яєчко, так 3—4 копійок — і нема!.. По 1,7 курки на одного півня припадає, а такого наробили!

Куч Василь Іванович, голова колгоспу ім. Т. Г. Шевченка, того ж таки району, цілком солідарний з Богданом Івановичем Грабовецьким.

— Курка, — каже Василь Іванович, — то справжній грабіжник. Ви тільки дайте їй волю, вона вам такого лиха наробить, що хоч всю велику рогату худобу на ярмарок веди, щоб збитки покрити. Повірите, голову об'їдають.

Віримо... Бо цифри самі за себе промовляють. На 2100 гектарів орної землі має Василь Іванович три сотні курочок. Щоб не більше як по одній курці на сім гектарів припадало, бо коли більше, то...

Ой! Краще не питайте...

А приїхавши до колгоспу ім. 1 Травня (село Семаківці, Коломийського району), не питайте, чому там теж кожне яйце 10 копійок коштує і чому там кури за рахунок корів та свиней живуть. Тут вам теж почнуть доводити, що утримувати птахоферму — це все одно, що комплектувати молокоферму із старих-старезних цапів.

Побувавши ще в двох-трьох колгоспах Івано-Франківщини, ми почали помічати, як наша симпатія до курей починає перерастати в люту ненависть. Прокляті ненажери! Що ж вони їдять, на яких сідалах сидять?

Перевірили і здивувалися ще більше. Виявляється, що на території Івано-Франківської області кури якимись особливими привілеями не користуються. Фініками їх не годують, і сідала у них не з червоного, а із звичайнісінького дерева.

Чому ж тоді вони таким важким тягарем лягають на колгоспне господарство? Чому несуть не прості, а золоті яйця? Чому?.. Сто тисяч «чому?» виникло в нас, коли ми знайомилися з птахофермами в області.

Пошуки відповіді на ці курячі загадки привели нас у Городенківський район, до Снятинської міжколгоспної птахоферми, якою керує В. Г. Баєв.

На цій фермі «кокочуть» аж 5300 курей. Ферма має 7 «акціонерів», 7 колгоспів, з допомогою яких вона й народилася на світ божий.

При народженні ферми кожен колгосп дав якусь дещицю, щоб ферма могла стати на ноги.

Потім про ферму забули, і ноги їй почали усихати. Тепер вона тримається буквально на курячих ніжках, тобто тільки на зданих курях. Яєць тут не густо... «Рекордсменки» ферми несуть по 6 яєць на місяць, інші намагаються підтягнутися до їхнього рівня.

Минулого року птахоферма дала 66 тисяч карбованців збитків. Підрахунки показали, що в цьому році ту цифру буде перевершено.

В. Г. Баєв чухає потилицю і каже:

— Бачите, колгоспи зовсім забули про свою ферму. Не допомагають їй ні грішми, ні кормами. Яйця й куряче м'ясо я мушу здавати за них, а вони... А вони не хочуть брати з інкубатора курчат та відгодовувати їх. Штука проста: весною взяв, 3—4 місяці погодував, восени здав і гроші до колгоспної каси поклав. Тим часом ферма розвела б

тільки породистих несучок і яєць було б, як пороху. А так голови колгоспів сплять, і сняться їм, думаєте, Химині кури? Ні, їм сняться казкові сни, ніби їх звільнили від здачі яєць та курей. Дохазяйнувалися вже до того, що в тих колгоспах на 7,5 га орної землі припадає по одній курці.

Колгосп ім. Марка Черемшини має 180 курей, колгосп «Зоря комунізму» аж 26 курей, колгосп ім. Леніна та колгосп ім. 1 Травня не мають жодної.

Тут вже й ми потилиці почухали. І відразу ж зрозуміли, чому за перший квартал Галицький район виконав річний план заготівлі яєць на 4%, Коломийський на 5%, а область у цілому спромоглася виконати план аж на 8,8%.

Та і як воно інакше може бути, коли годувати одну курку в області значно складніше і дорожче, ніж, скажімо, одну корову або три кабани.

Цікаво, а як же управлялася з своїми курми Хима?.. Та ні, це вже не так і цікаво. Значно цікавіше знати, як в Івано-Франківській області думають розв'язувати «курячу проблему».

М. БІЛКУН,
М. КОРНІЄНКО,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Старший слідчий прокуратури Кам'янець-Подільського району Ампілогов любив розслідувати кримінальні справи за пляшкою горілки у компанії з особами, які перебували під слідством. Дорозслідувався Ампілогов до того, що його вигнали не тільки з роботи, а й з органів прокуратури. Про це, у відповідь на фейлетон «Здоровенькі були», вміщений у № 5 журналу, повідомив секретар Хмельницького промислового обкому КП України т. Яновицький.

СТРАШНЕ ЩЕНЯ

Мале Щеня, мов чортеня,
На всіх прохожих гавкало щодня.
І всі його боялись... От так штука!
Тікали геть і Кози, і Свиня.
Невже таке страшне Щеня?
С т р а ш н е,
Бо з будки виглядала злюща Сука.

СОВА І СОНЦЕ

Віднині всім удень і серед ночі
Світитимуть мої великі очі.
Я Сонце засліплю! — кричить Сова...
Ну що ви скажете окатій поторочі?
Сліпа, безтямна голова!

Павло КЛЮЧИНА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У селі Фурси, в артілі «Прапор комунізму» був голова правління на прізвище Кутулуп. Пив Кутулуп — не просихав. А п'ючи, господарство розвалював. Про це написали нам колгоспники листа. Партійний комітет Білоцерківського виробничого колгоспно-радгоспного управління розслідував його. Всі факти, описані колгоспниками, підтвердились. Загальні збори колгоспників зняли п'яницю Кутулупа з роботи голови правління артілі.

НА РІЗНИХ ШИРОТАХ

КОЗЯТИНСЬКА «ЕКЗОТИКА»

...Весна, як не барилася, а все ж таки прийшла. Скрізь інтенсивно запахло свіжою травою, квітами та іншою весняною продукцією. Запахло і в Козятині. Але не весною, а пахощами міського звалища покидьків. Розташоване те «надбання культури» на околиці міста, поблизу вулиць Поштової, Депутатської, Суворова та інших. Щороку, з настанням тепла, воно починає нахабно тероризувати органи людського нюху. Бідолахи-козятинці ще взимку добувають в аптеках вату — по кілу на носа — для боротьби з отим весняно-літньо-осіннім «благорастворенієм воздухов».

Та це ще й півбіди. Мешканцям цього «ароматного» куточка доводиться щосезону в поті чола свого місити першосортну грязюку, щоб дістатися до центра міста. А діставатися туди конче потрібно, бо найдопитливіший слідопит не знайде на тих вулицях жодної торговельної точки, жодної поштової скриньки...

...Коли б хто з керівників міста знав, як за десять з гаком років ця «езкотика» остобісіла козятинцям, то, напевно, її давно б уже не стало!

БАЙ-БАЙ-ЛЮЛІ...

Якщо дуже пильно вдивитись у географічну карту Дніпропетровської області, то на котрійсь паралелі можна уздріти село Христофорівку. Через тую Христофорівку протікає річечка Боковенька, а поперек річечки стирчить якась споруда. Так і є: то місток! Вигляд у містка такий, ніби його щось розбомбило...

Але не лякайтесь — ніякої диверсії не було. Просто криворізьке будівельне управління № 13 аж три роки будувало той місток, а тоді, як видно, надокучила йому ця справа. Лягло воно собі на боковеньку та бай-бай-люлі — всім місцевим пішоходам дулі...

Дуже втішна картина: управління спить, а недобудований місток стоїть.

А хто ж у Кривому Розі БУ-13 розбудить? А хто місток добудує?

ДЕФЕКТИ З ЕФЕКТАМИ

...А тепер про Богуславське рембудуправління № 2 з начальником т. Івановим на чолі, — будьмо знайомі, дуже неприємно! Вславилося воно тим, що недобудувало комунальну баню в Миронівці, Кагарлицького району на Київщині. Недобудувало, але зуміло вперти її Миронівському комбінатові комунальних підприємств. Недобудованою лишилася система по очистці стічних вод: хлораторний відстійник та біофільтр. Осіли й внутрішні стіни самої бані. Стоїть собі та «дефективна» баня на березі річки Самарки й ефективно поповнює останню брудними водами. Сама ж руйнується помаленьку, бо численні недоробки як були, так і залишилися...

Не інакше, як чекає начальник рембудуправління т. Іванов, доки затягнуть його в тую баню, намилять там голову і влаштують гарячий душ з березовими віниками!

Д. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Як бачите, про водоплавну птицю ми теж не забуваємо.

Мал. БЕ-ША

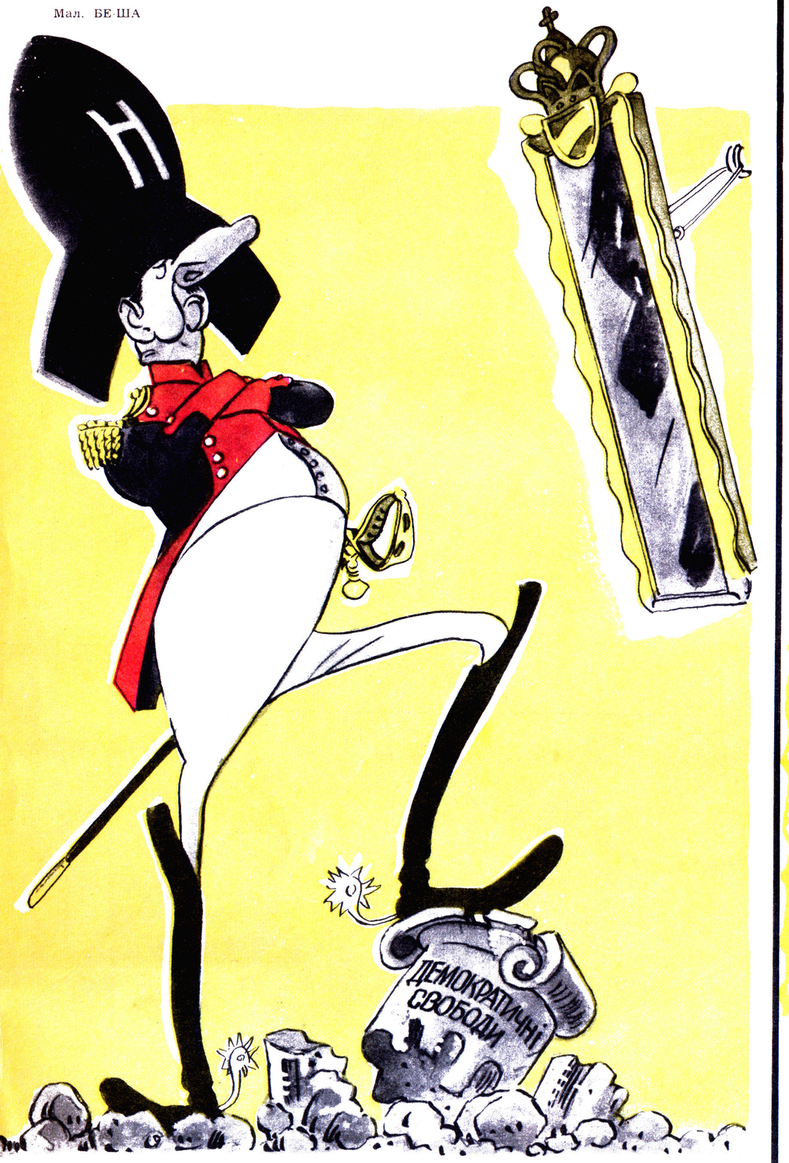

Новітній Бонапарт.

КАМПАНІЯ ПРОТИ РОЗМ'ЯКШЕННЯ

«КАРАУЛ, МИ ПЕРЕТВОРЮЄМОСЯ НА ПЕСТУНЧИКІВ!» — ПРОЛУНАВ РАПТОМ ЗОЙК З СТОРІНОК АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ.— НАЦІЯ РОЗМ'ЯКШУЄТЬСЯ!!!»

ЯК ЖЕ БОРОТИСЯ З ЦИМ ЛИХОМ? ЯК ЖЕ ЖУРНАЛІСТИ ПРИГАДАЛИ ПРЕЗИДЕНТА ТЕОДОРА РУЗВЕЛЬТА, КОТРИЙ ЩЕ В 1908 РОЦІ ВИДАВ НАКАЗ: «СОЛДІЙ ЗНАМЕНИТИЙ ПІХОТИ ПОВИННІ ДАТИ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ ПОВИННІ ПРОХОДИТИ ПІШКИ 80 КІЛОМЕТРІВ ЗА 20 ГОДИН»

ПО ВСІЙ КРАЇНІ РОЗГОРНУЛАСЯ КАМПАНІЯ ЗА ПІШІ ПРОГУЛЯНКИ. КАМПАНІЯ ЗА ПІШІ ПРОГУЛЯНКИ НА ВІДСТАНЬ 80 КІЛОМЕТРІВ. КАМПАНІЯ ЗА ПІШІ ПРОГУЛЯНКИ. У НІЙ БУЛО ВСЕ: І ГАЗЕТНІ СТАТТІ І КОМЕНТАРІ ЛІКАРІВ, І ПОРАДИ ТРЕНЕРІВ, І ПОЛУМ'ЯНІ ЗАКЛИКИ КОНГРЕСМЕНІВ. ОДНОГО ТІЛЬКИ НЕ БУЛО — ПІШОХОДІВ. БО ВИХОВАНА В АМЕРИКАНСЬКОМУ ДУСІ МОЛОДЬ ПОСТАВИЛА ПИТАННЯ РЕБРОМ: «А СКІЛЬКИ ДОЛАРІВ ДРІБНЕСЕ МЕНІ ТАКА ПОДОРОЖ?» «ЧИ МАТИМУ Я ВІД ЦЬОГО ХОЧА Б ПОГАНЕНЬКЕ ПАБЛІСИТІ?» ОСКІЛЬКИ НА ЦІ ПИТАННЯ НІХТО НЕ ДАВАВ ПОЗИТИВНОЇ ВІДПОВІДІ, КАМПАНІЯ ТИХЕСЕНЬКО І НЕПОМІТНО ЗАКІНЧИЛАСЯ.

ПРОЦЕС РОЗМ'ЯКШЕННЯ НАЦІЇ ТРИВАЄ.

ПРОГРЕС!

Людство може, нарешті, спокійніше зітхнути — знайшовся гарячий поборник прогресу, захисник гуманності, людської гідності. Знайшовся він аж на Тайвані. Це — сам так званий міністр юстиції так званого уряду його так званого превосходительства Чан Кай-ші!

Не вірите? Тоді послухайте.

Отой самий чанкайшістський юриста прийшов до висновку, що не можна далі страчувати людей так, як це досі робилося на Тайвані, бо не личить, мовляв, «вільному світові» примушувати засуджених до страти ставати навколішки. Негуманно це!

Довго міркував той міністр юстиції й розробив-таки проект нової історичної реформи. Відтині тайванські «гуманісти» милостиво звільняють засуджених до страти від цього, як кажуть вони, «приниження людської гідності»!

У своєму прагненні до прогресу міністр пішов ще й далі: пообіцяв підготувати проект ще однієї реформи. Тоді жертви чанкайшістського терору матимуть навіть право самі обирати собі вид страти: шибеницю чи кулю.

Бачите, яка любов до людей! Що то сказано — «вільний світ» — яку хочеш смерть вибирай!

Нотатки про їхні повадки

ЦЕРКОВНІ КЛОПОТИ

Шведська євангелічно-протестантська церква здавна пишається своєю відмінною демократичністю.

—У нас усе можна. — твердять тутешні церковні отці. —У нас кожний може стати пастором. Та що там пастором, навіть самим єпіскопом! Кожний, навіть жінка.

І справді, останнім часом тут у церквах почали з'являтися жінки-пастори. І відразу ж здобули собі чималий успіх серед віруючих. Правда, кажуть, що то йдеться про віруючих чоловічої статі, але ж все одно — успіх. Та саме цей успіх і перелякав шведських церковних отців: а чи не перестарялися вони часом із своєю демократією?

У зв'язку з цим, стокгольмська вечірня газета «Афтонбладет» відкрила на своїх сторінках дискусію на тему, яких саме жінок можна висвячувати на пасторів, а яких — ні. От, скажімо, чи може стати пастором жінка молода і вродлива та ще й до того незаміжня? На думку «Афтонбладет» — не може. Газета занепокоєна тим, що такий пастор якщо й приваблюватиме до церкви віруючих-чоловіків, то все одно вестиме їх не прямою дорогою доброчесності.

Клопоти, бачите, з тим богом та й годі. Як не поверни — на святе та боже не виходить!

ДОПИСАЛИСЯ!

Щоб довго не говорити про американську газетку «Сандерболт», досить сказати, що це провідний друкований орган тутешніх фашистів.

І ось цьому «Сандерболту» зайшло останнім часом займатися мистецькими проблемами і з'ясувати: ніщо, мовляв, мистецтво стоїть вище — американське чи радянське?

Для цього писаки з фашистської газетки зазирнули аж в... доісторичні часи. І недавно радісно повідомили, що ще тисячі років тому американське мистецтво було кращим.

У редакції «Сандерболта» є незаперечні докази цього. Будь ласка! Якісь дослідники знайшли десь у печерах Невади і серед людовиків Аляски невідомі досі малюнки первісних людей, що жили там в сиву давнину. Малюнки як малюнки: звірі, птиці чи ще щось подібне.

Але для писак з «Сандерболта» це просто знахідка, новий незаперечний доказ американської зверхності. Вони голосно повідомили, що все, що знайдено, скажімо, в Сибіру чи в інших місцях Радянського Союзу, просто блідне у порівнянні з малюнками первісних жителів Невади і Аляски...

Одне слово, ще з доісторичних часів, коли ні самих американців й нічого американського не було, все американське було найкращим у світі.

Отак-то. А ви кажете!

ПО ПИЦІ ВОГО!

Західна демократія — чудова штука, але щоб висловити своє невдоволення нею, то найкраще всього повозитися великим пальцем лівої ноги. Так кажуть західні журналісти. Їм можна вірити,— адже вони знають, з ким діло мають.

А от у Сполучених Штатах Америки інакше. Там панує справжня розніц — воля. Громадяни цієї райської країни, в разі потреби, можуть вільно реагувати на непорядки.

Недавно в місті Чікаго відкрили «Салон розрядки». Що ж це за нова чудасія у дядька Сема-Мусія? Що в тому салоні роблять?

Там невдоволені американці зганяють свою злість. Вожмемо, що збитків від цього організатори салону не терплять, бо вони за безцінь забирають у власників підприємств браковані речі.

Можна влаштовувати тут і колективні виступи. Якщо, скажімо, чиновники незадоволені своїм начальником, то вони можуть принести в цей салон його портрет, а потім жбурляти в нього гнилі помідори, смердючі яйця або рвані шкарпетки.

Після цього чиновникам легшає. Що не кажіть, а показали своєму начальникові дулю в кишені!

БЕЗ МОРАЛІ

Заснована запеклим реакціонером Бухманом міжнародна релігійна організація «Моральне переозброєння» пропагує непримиренний антикомунізм. Членами цієї організації числяться, між іншим, Салазар, Чан Кай-ші, Аденауер...

(З газет).

Кумпанієчка — боже мій!
Кат і недобиток, й палій...

Що ж до моралі і так далі —
Вникать не будем у деталі.

Часу на цю роботу жаль —
Відомо, що в них за мораль.

А ЛОНДОНЕЦЬ НЕ ХОЧЕ...

Колись звичайному лондонцю нелегко було стати «Боббі» — поліцейським. Щоб дістати службу в поліції, треба було подолати безліч різних перешкод. Тут тобі мав бути і відповідний зріст, і відповідна фізична сила, і, звичайно, відповідні рекомендації відповідних осіб, і ще багато чого.

А тепер настали інші часи. Тепер уже не молоді лондонці шукають місця у поліції, а сама поліція шукає молодих лондонців на оті місця.

Власті навіть розгорнули велику рекламну діяльність. Понадруковували різних плакатів, які розмальовують принади і вигоди поліцейської служби. Рекламують цю службу в газетах, по радіо і телебаченню. А охочих щось малувато.

Справа дійшла до англійського парламенту. І тут, зважаючи на катастрофічне становище з поліцейськими кадрами в Лондоні, наважилися на нечувану для англійських консервативних традицій поступку: пожертвували законом, якому вже понад сто років. А закон цей гласить, що лондонський поліцейський повинен бути заввишки не менше, як 1 метр 72,72 сантиметра.

Відтині цей мінімум зменшується аж на цілих півтора сантиметра.

Коментарі Перця записали:
Я. ВАЛАХ, І. ВОРОБЙОВ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, З. ТОННЕ.

НА ЗАХОДІ БЕЗ ЗМІН

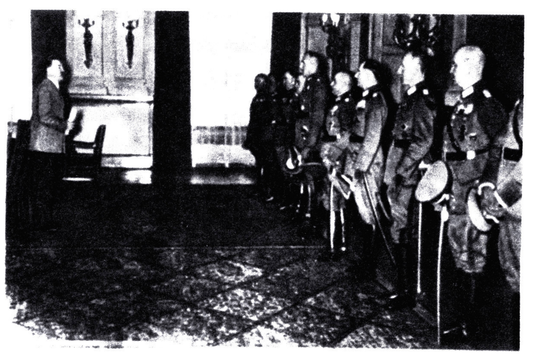

З фотоальбома Перця

ЖИТТЯ АБО СМЕРТЬ

ОСТАННІ ПІВРОКУ ПО ІТАЛІЇ ОДНА ЗА ОДНОЮ КОТЯТЬСЯ ХВИЛІ СТРАЙКІВ. СТРАЙКУЮТЬ МЕТАЛУРГИ Й МАШИНОБУДІВНИКИ, ШОФЕРИ Й РОБІТНИКИ ТЮТЮНОВИХ ФАБРИК, ЛІКАРІ Й УЧНІ. А ОЦЕ ОГОЛОСИЛИ СТРАЙК НАВІТЬ ХВОРІ НА СУХОТИ. ЩО ЛІКУЮТЬСЯ У НЕАПОЛІТАНСЬКОМУ ГОСПІТАЛІ «ПРИНЦ ТОСКАНСЬКИЙ». ПРИЧИНА СТРАЙКУ — ГОЛОДНА ЛІКАРНЯНСЬКА ПАЙКА.

СТРАЙК НОСИТЬ НАДЗВИЧАЙНО ГОСТРИЙ ХАРАКТЕР, БО В ДАНОМУ ВИПАДКУ УМОВА «ЖИТТЯ АБО СМЕРТЬ» НАБИРАЄ БУКВАЛЬНОГО ЗНАЧЕННЯ.

БАТУЮТЬ

Турецькі власті закрили перед фотокореспондентами двері свого парламенту. Зроблено це нібито для того, щоб перешкодити розповсюдженню «невірних» відомостей про вищий законодавчий орган Туреччини. Мовляв, були вже подібні випадки.

А що було, то було. Тільки фотокореспонденти нічого не вигадували, а зняли те, що насправді відбувалося у стінах турецького меджлісу — дивний мордобій між депутатами. Це було неабияке видовище! Поважні турецькі парламентарії ретельно лупцювали один одного, вирішуючи у такий спосіб важливі державні справи...

Після недавньої найбільшої бійки у турецькому парламенті число іноземних фотокореспондентів, які захотіли побувати на черговій сесії, дуже зросло. Є ж що знімати!

А турецькі власті взяли та й позбавили їх такої можливості. Деякі ж турецькі урядовці пропонують взагалі заборонити всім представникам преси вхід до меджлісу.

Отоді вже турецькі парламентарії зможуть дебатувати! Тільки від того, що в урядовців носи порозквашувані, турецькому народові не легшає.

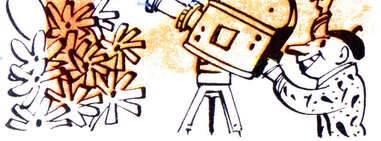

ЄВА ГОЛА І ЄВА ОДЯГНЕНА

З КАПІТАЛОМ В 30 МІЛЬЯРДІВ ЛІР (1000 ЛІР ДОРІВНЮЮТЬ 1,45 КАРБОВАНЦЯ), З 10.000 АРТИСТІВ І 120 РЕЖИСЕРАМИ ІТАЛІЙСЬКИЙ КІНОПРОДЮСЕР ДЕ ЛАУРЕНТІС ПОЧАВ ЕКРАНІЗАЦІЮ БІБЛІЇ. МАЙЖЕ ОДНОЧАСНО ТИХЕСЕНЬКО ПОЧАВ ТЕ САМЕ ІСПАНСЬКИЙ ЦЕРКОВНИЙ ДІЯЧ ЕМІЛІО КОРДЕРО. ІТАЛІЙЦЯМ ДУЖЕ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ, ЩО В ЦІЙ «СВЯТІЙ СПРАВІ» ВОНИ МАЮТЬ КОНКУРЕНТА. АЛЕ ВОНИ ВВАЖАЮТЬ, ЩО ІХНІЙ ФІЛЬМ НАБАГАТО СВЯТІШИЙ Й УГОДНИЙШИЙ БОГОВІ І МАТИМЕ БІЛЬШИЙ УСПІХ, БО В НЬОМУ БУДЕ БАГАТО КАДРІВ, ПРИСВЯЧЕНИХ ЖИТТЮ ГОЛОЇ ЄВИ В РАЮ, А ІСПАНЦІ ПОКАЗУЮТЬ ЄВУ ЛИШЕ ПІСЛЯ ГРІХОПАДІННЯ. ВЖЕ ОДЯГНЕНОЮ.

ГЕНЕРАЛ ТА ІСТОРІЯ

Французький генерал Жако дуже хоче посісти якесь місце в історії. Обіймає той генерал посаду військового експерта у самому штабі Західноєвропейського союзу — цього своєрідного філіалу НАТО в Європі. Генерал-експерт у поті чола свого розробляє різні військові плани, різні стратегічні задуми висуває...

Недавно він просто-таки ошелешив членів свого штабу. Рішучий генерал розробив, як він твердить, надійні заходи проти «комуністичної загрози».

План генерала геніально простий. Узяв він карту світу, відшукав на ній країни соціалістичного табору та обвів їх жирною лінією. А вздовж тієї лінії наставив цяточок. Вони мають означати міни. Отож, якщо навколо усього соціалістичного табору поставити міни, тоді «вільний світ» може спокійно зітхнути.

Звичайно, генерал Жако покладається не на звичайні міни, а з ядерним зарядом.

Проект Жако, щоправда, відхилили, але, незважаючи на це, генерал посів уже своє місце в історії. Воно десь отам поруч з місцем божевільного Форрестола.

У ПЕРЦЯ ГОСТЮЄ

«ДАДЗІС» («Чортополох»)

м. РИГА (Латвійська РСР)

— Не розумію, за які гроші ти, звичайний продавець, купив собі машину?
— Дуже просто: сім метрів одміряв, а один одрізав.

— Головне, не показувати, що ми боїмося...

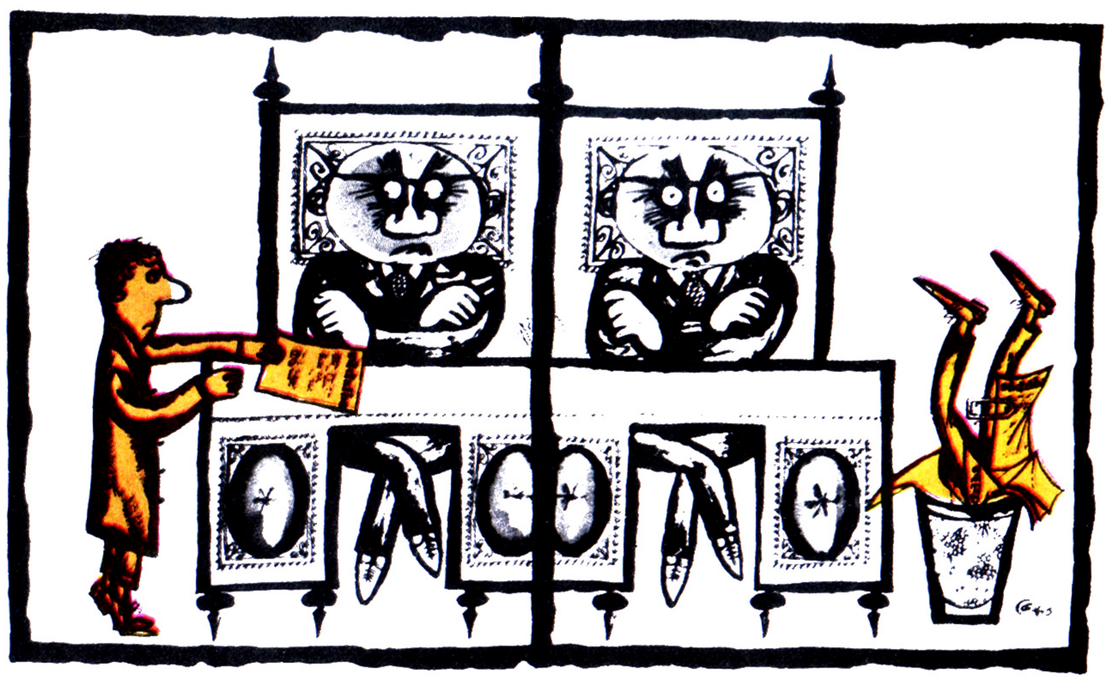

Балада про бюрократа.

— Яка радість! Наша донечка провалилася на захисті диплома. Тепер вона залишиться в Ризі.

— Чого ви чекаєте! Будинок уже давно збудовано.
— Чекаємо, коли комісія прийме його, тоді почнемо ремонт.

Мати: — Наш шибеник сьогодні явно не був у школі!

Батько: — Звідки ти знаєш?

Мати: — Жодного зауваження нема.

— Друже, здається, земля під ногами горить.
— Нічого, заллємо, заллємо!..

— Як у вас смачно пахне!
— А це дружина нашого повара принесла йому обід з дому.

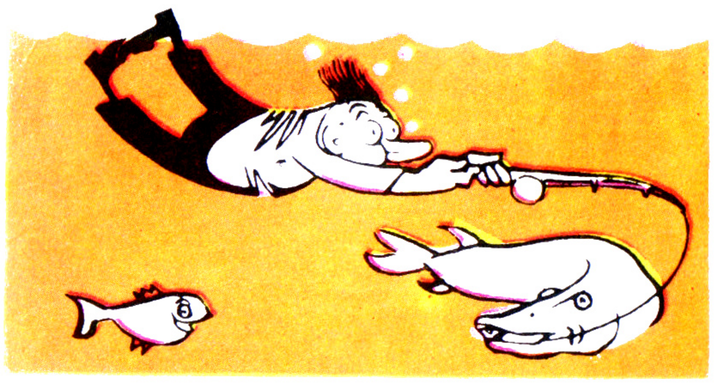

— Як ти його спіймала?
— На спінінга!

Тематичний вечір

З самого понеділка на щиті висіла об'ява. В ній повідомлялося, що в суботу в приміщенні Дзвінківського сільського клубу відбудеться тематичний вечір: «П'яницям і хуліганам немає місця в нашому житті». Початок о сьомій годині, після лекції — танці під баян...

Для об'яви завідуючий клубом Мусій Горобець не пошкодував ні паперу, ні фарб, ні таланту. Вималював, як ніколи. Зверху слова навів зеленою фарбою, тему вечора вивів червоним, як вогонь, а всю об'яву оздобив такими завиточками, які красуються тільки на листівках з амурчиками. Весь тиждень Мусій убив на підготовку. У фойє на всіх стінах розвішав плакати про п'яниць і хуліганів, в районі домовився, що пришлють лектора, діда Кіндрата підмовив виступити з палким словом осуду, а з дівчатами підготував частівки...

У суботу Мусій прикріпив над дверима табличку «Ласкаво просимо...», вирядився в новенький нагладжений костюм, пов'язав строкатого галстука і, перекинувши баян через плече, сів награвати веселе попурі. Тихо спадав вечір, линула музика, і Мусій почував себе на сьомому небі, насолоджуючись тим ефектом, який принесе вечір. Сам Горобець спиртного в рот не брав, п'яниць не любив, а до хуліганів відчував постійно глибоку відразу... «Ох, і вдаримо по них, хай начуваються», — думав Мусій, розтягаючи міхи і дивлячись у носки своїх черевиків, начищених до такого блиску, що вікна фойє відбивалися в них, як у дзеркалі.

Відвідувачі довго не підходили, і Мусій починав уже непокоїтись. Але незабаром на сходах почулися важкі кроки, Мусій зрадів і навіть встав. Раптом двері з грюкотом розчинилися, і на порозі наче виріс щупленький Іллюша Хом'як, відомий п'яничка і бешкетник. І зараз від Іллюші несло міцним перегаром.

— Привіт культурі! — верескнув Іллюша, хитнувшись через поріг.

— Привіт, — тихо відповів Мусій і стулив міхи.

Непередбачена поява Хом'яка вразила і стурбувала завідуючого. «І як його тепер вирядити?» — думав Мусій, осмикуючи вузьку штанину. Бешкет у програмі вечора не планувався, а де появлявся п'яний Хом'як, там без бешкету не обходилось, і тому, видушивши з себе усмішку, Горобець облесливо простягнув п'яному руку. «Якось заговорю і тихенько випроваджу», — міркував Мусій, огидливо морщачись. Іллюша був удвічі менший за Мусія, і якби Мусій при його ростові та здоров'ї схопив п'яничку за комір, то викинув би, як жабеня. Але йому дуже не хотілося бруднити рук, ще більш не хотілося м'яти випрасуваного костюма і збивати глянець на туфлях. Та й навіщо така морока? Хай краще тягаються з ним ті, кому належить тягатися.

Іллюша тим часом, чибуляючи ногами, підходив ближче.

— Що? — верещав він. — Частівочки про мене складаєш?

— Не про тебе, а взагалі...

— Я ось тобі... взагалі, — замахнувся Іллюша.

Він би, може, і стукнув Горобця по підборіддю, але заточився, не втримався на ногах і полетів у куток. Поки він там порпався, Горобець перелякано відступив до дверей у залу.

— Ти що? Та ти знаєш? — відмахувався він.

— Знаю... Ось я тобі... — знову рвонувся Іллюша.

Але Горобець юркнув у двері, зачинився і защіпнувся на крючок. П'яничка, лаючись, почав бити кулаками, але така робота йому, напевно, зразу ж набридла, і він почав зривати плакати, жбурляти їх на підлогу і топтати ногами. Мусій відхиляв двері і кричав:

— Перестань! Я дільничному заявлю...

— Що? — повертався до нього Іллюша, розставивши руки, і не встигав він ступити кроку, як двері за Горобцем знову грюкали і брязкав крючок. Іллюша знову брався до плакатів.

За цим заняттям і застав його лектор з району. Цей елегантний чоловік, у світлому плащі, в окулярах з роговою оправою і з портфелем, застебненим блискавкою, чемно переступив поріг і сказав:

— Дозвольте...

— Що? — виріс перед ним Іллюша.

Лектор теж був рослий і міг би вгамувати трьох Іллюш. Та він, зіщуливши плечі, позадкував до порога. Іллюша притупнув, і районний гість рвонувся в двері так, що зачепився капелюхом, збив окуляри, і вони брязнули на цементну приступку. Розгорнувши поли, лектор вилетів на вулицю, а в дверях, охопивши одвірок, стояв осоловілий п'яничка. Він горланив:

— Р-ревела бур-р-ря...

Дід Кіндрат у цей час теж підходив стежкою до клубу. Він підстриг бороду, надушив одеколоном вуса і, заради виступу, поверх вишиваної сорочки одяг свого найкращого піджака. У кишені лежав виписаний Мусієвою рукою текст виступу з осудом п'яниць і хуліганів. Та тільки він виступив із-за берестків, як побачив чоловіка, що летить із приступки. Слідом за цим донісся лемент п'яного. «Еге, — зметикував дід, — тут бучею пахне, уберуся я подалі від гріха...» І чкурнув мовчки ближніми городами.

А в цей час з ферми ішли дівчата. По дорозі їх наздогнав тракторист Володя Бобир, і вони весело співали своїх частівок. Іллюша, вгледівши гурт, кинувся було з лайкою:

— Що?.. Я-а!..

Але тут Володя схопив його за комір.

— Ану, замовкни!

— Що-о?.. Та я вас!..

— Геть звідціль!

— Що-о? — все лепетав п'яничка.

— Еге, тебе, хлопче, треба опохмелити, — сказав Володя, оглянувся навколо і під загальний регіт поволік п'яного в порожню кінобудку. Зачинений там, Іллюша лаявся і бив кулаками в двері, потім, нарешті, захріп.

У клубі веселилися до пізньої ночі. Правда, намічена Мусієм програма зірвалася. Приїжджий лектор так і не відчитав своєї лекції про шкідливість алкоголю, бо побив окуляри, а без них не міг розібрати тексту; дід Кіндрат так і не з'явився виголошувати своє палке слово; до виступу, по суті, були готові тільки дівчата, і вони виступали, тільки не на сцені, а просто так, у веселому колі, виспівували свої частівки, і їм підтягали десятки голосів. Всі хотіли танцювати, і Мусій змушений був увесь вечір без кінця грати на баяні.

Коли розходились додому, хлопці згадали про Іллюшу і відкрили кінобудку. Бешкетник вмостився на голих дошках і спав, як дитина. Розбурканий стусанами, він відразу схопився, протер очі і, рвонувши з місця, помчав уздовж вулиці.

— Що? Помогло? — гукали хлопці йому вслід.

Останнім вийшов з клубу Мусій Горобець.

— Хіба з цим народом щось зробиш? — сердито сказав він і рвонув із щита об'яву про тематичний вечір. Ту саму об'яву, для якої він не жалів ні паперу, ні фарб, ні свого таланту...

Олександр МОТОРНИЙ.

с. Березівка,
Хмелівського району,
Кіровоградської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Був такий контролер-ревізор КРУ у Черкасах Герасименко. Де б не провадив ревізії, там щось собі і «виписував» — то шиферу, то лісу. Його діяльність ми докладно описали в № 4, у фейлетоні «Підшкурний голос». Міністр фінансів УРСР почув той «голос» і своїм наказом зняв Герасименка з роботи контролера-ревізора КРУ.

Мал. Л. КАПЛАНА

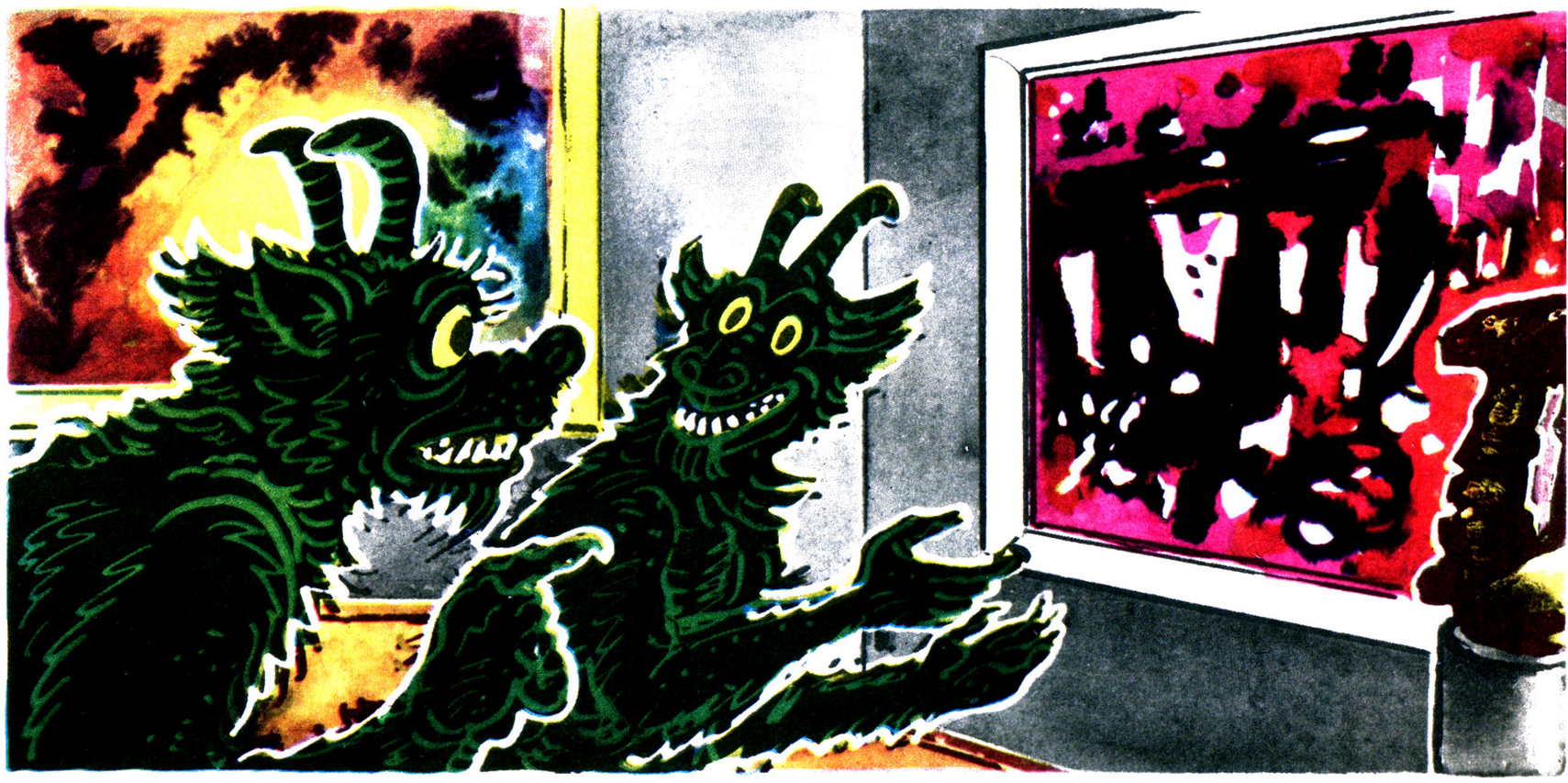

— Нічого не розумію! А люди чомусь кажуть: чорт знає що...

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

ЛИСТ СІРОГО ЗАЙЦЯ

Перче! Пише тобі сірий Заєць, якого затирають, затискають і не дають йому посісти належне місце в Клубі губителів природи.

Прошу розібратися, хто з нас має більше право стати членом клубу — я чи голова сільгоспартілі «Україна», Хорольського району, Полтавської області, т. Бова. Останній дуже хоче протиснути до членів Клубу губителів природи свою власну персону. А я вважаю, що моїх заслуг тут не менше, ніж у Бови.

Колгосп посадив понад автострадою Київ — Харків кілька десятків гектарів молодого саду. Гарний був садочок. Дуже смачний! Він нам цієї зими хіба ж у такій пригоді став! Зима як завіяла снігами, як ударила морозами. Коли б не колгоспний садок, я з родичами пропав би. Добре ми в тому садку попрацювали. Гризли переважно яблуньки, бо вони смачніші, і згризли їх так процентів на 50—70.

Тепер же, коли прийшла черга когось зарахувати до Клубу губителів природи, то голова артілі т. Бова каже, що вся заслуга в знищенні саду не моя, а його.

Це несправедливо! Адже він тільки не розпорядився на зиму обв'язати деревця якимось зіллям. І не доглядав за садом. А гриз же я!

Розберися, Перче, по справедливості, хто з нас має більше право стати членом Клубу губителів природи — я чи т. Бова?

Скаргу неграмотного Зайця-сіромахи записав В. ЩЕРБИНА.

Любий Перче!

Стара, як світ, поговірка — «обіцяного три роки ждуть» не така вже, виявляється, й стара. Знайшлися фахівці, які підмолодили її. До цього вони доклали не так уже й багато праці: замінили обіцянку офіціальним терміном «договір».

Три роки тому Хмельницька обласна контора «Сільелектробуд» уклала з колгоспом ім. Леніна, Деражнянського району, договір на електрифікацію села П.-Коричинці. Перше, що зробила контора, це — одержала за тим договором гроші. І тільки-но ті гроші опинилися на рахунку контори, як у електрифікаторів пропала охота будь-що робити. Виконавши лише 60 процентів роботи, передбаченої договором, електрифікатори зникли.

Тоді колгоспники подалися з своєю бідою до заступника голови виконкому Хмельницької обласної Ради т. Куценка. Той відповів: роботи будуть завершені у третьому кварталі 1962 року.

Минув і третій квартал. І знову звертаються колгоспники до тов. Куценка. І знову він їм одписує: «Буде зроблено в четвертому кварталі».

Минув і четвертий. І до колгоспу надійшло нове послання т. Куценка: «Дано розпорядження Хмельницькому БСМУ «Сільелектробуд» виконати електромонтажні роботи в с. П.-Коричинцях у першому кварталі 1963 року».

Минув уже й цей квартал, а колгоспники все ще ждуть. Електрифікації? Ні! Ждуть нових послань від товариша Куценка. Якось, Перче, світліше на душі стає, коли вони надходять...

Ф. БЕРЕЗЮК.

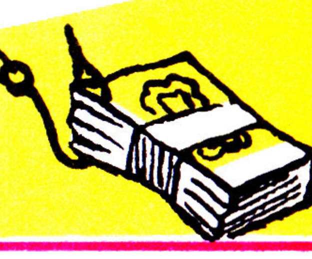

Коли тобі трапиться бути у нас в Нікополі, і котрийсь із нас при зустрічі скаже тобі: «Іди ти в баню!», ти, будь ласка, не ображайся. Це ми тебе від чистого серця запрошуємо: у першу чергу заглянь до нікопольської міської бані й піддай пари тим, хто на це заслуговує.

Першим, як нам здається, заслуговує добрих віників завідуючий нашим міськкомунгоспом Муравйов Олексій Федорович. Це ж з його ласки у міській бані вода часто або зовсім зникає, або біжить тільки холодна, як лід.

Уявляєш, як почувають себе в цей час люди, які вже встигли намилитись?! Нам би дуже хотілося, щоб у такому стані хоч раз опинився сам Олексій Федорович. Так ні ж! Щось не чути, щоб у Нікополі хтось зібрався б влаштувати йому таку баню...

Може, ти, Перче, за це візьмешся?

Про віники можеш не турбуватися, — ми вже тут їх заготовили чимало. Добрих! Березових!

І. ТОПОРКОВА.

м. Нікополь,
Дніпропетровської області.

Якби ти знав, як нам, робітникам матеріального складу станції Гребінка, працювалося до 1961 року, доки в нас ще не було свого автонавантажувача.

Марудно працювалося. А головне — малопродуктивно.

Інша річ — тепер. Тепер, пересуваючи вантажі з місця на місце, вносячи їх у вагони і виносячи їх звідти, ми дивимось на наш автонавантажувач, і аж легше на душі стає.

Хороший у нас навантажувач. Новенький, чепурненький. За всі три роки на нього не те що порошинка, сонячний промінь не впав! Як укрила його ще в 1961 році брезентом наша начальниця складу т. Іванова, так і понині він під цим покривалом дрімає.

За таке дбайливе ставлення до використання техніки просимо тебе оголосити т. Івановій подяку на сторінках Перця.

РОБІТНИКИ СКЛАДУ.

Ст. Гребінка,
Південної залізниці.

Хто допоможе нам вирішити одну задачку? Полягає вона в тому, що наша база одержує голівки швейних машин класу 22-А і промстоли з Полтавського і Подільського заводів. Голівка, випущена Подільським, заводом, коштує 28 крб. 40 копійок. Полтавці ж правлять за голівку, випущену ними, такі гроші, що покупці, побачивши ціну, тільки за голови хапаються — 83 крб. 83 копійки!!! Та й промстіл полтавський теж дорожчий од подільського на 10 карбованців.

Та якби ж усе діло було тільки в ціні, то це, як кажуть, було б ще півбіди. А ціла біда в тому, що полтавська продукція за якістю далеко гірша подільської.

От і питається, Перче, в задачі, як нам продавати полтавську продукцію, коли вона ніякої конкуренції ні з подільською, ні з здоровим глуздом не витримує.

Л. ДЕРЕВ'ЯНКІН,
начальник управління постачзбуту Донецького облвиконкому.

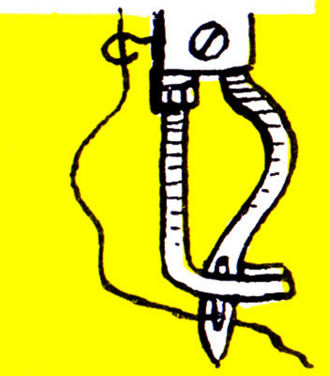

НОВАТОР

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

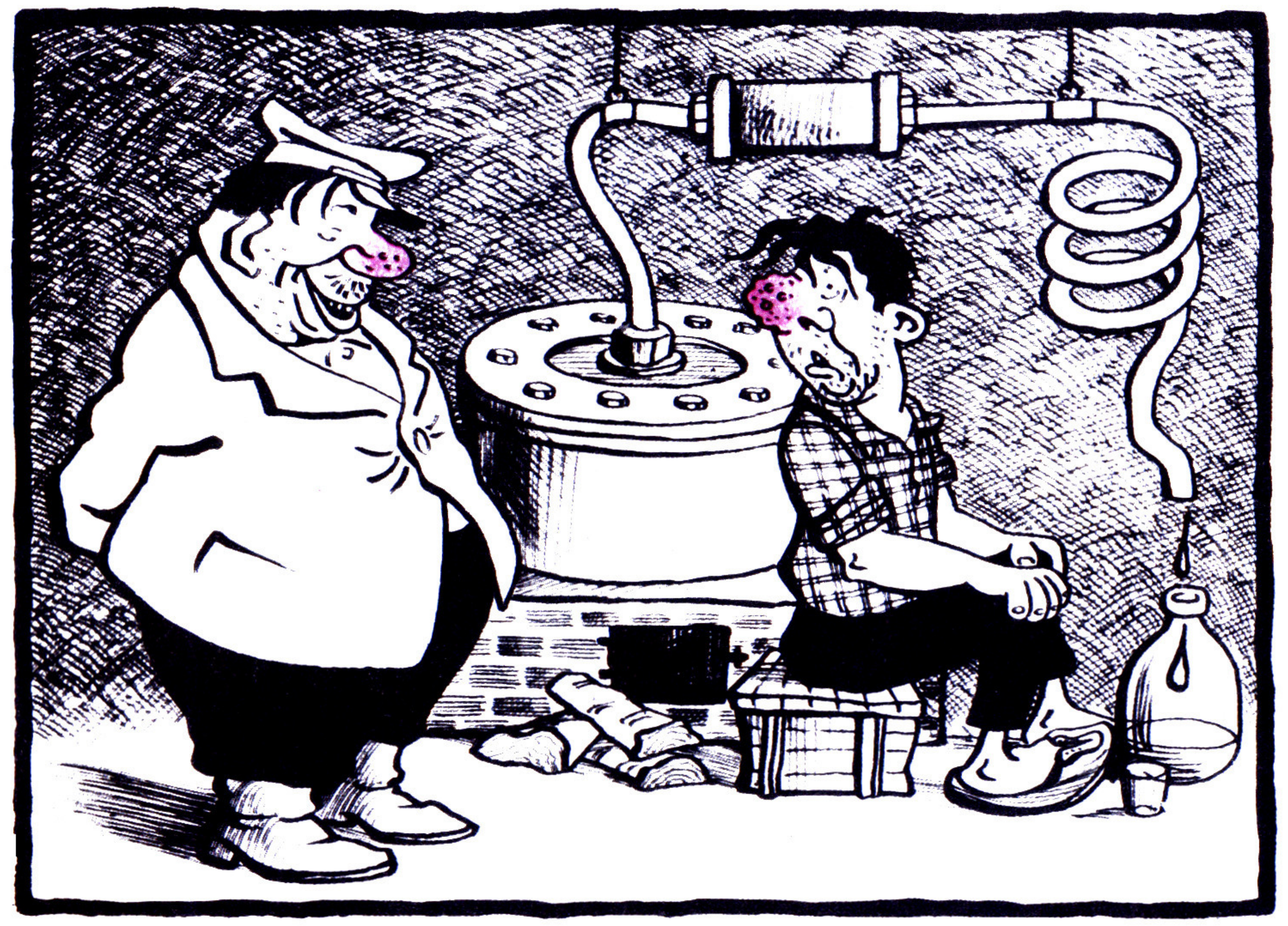

— Відсталий ти чоловік — ще й досі самогон женеш! А я вже «Столичну» варю...

ЯК У ТОГО ОМЕЛЬКА...

У колгоспі ім. Леніна, Старобільського виробничого управління на Луганщині (голова правління І. С. Тищенко), в адміністративно - управлінському апараті налічується близько ста чоловік. На утримання цього апарату йде 20 процентів усіх виробничих затрат. Собівартість продукції дуже висока.

Рахівницького брата
Зовсім тут небагато:
Тільки Гнат, де сметана,
Та при вовні Тетяна,
Та на фруктах Ярина,
Та на меді Мокрина,
Та Степан на горосі,
Та Параска на просі,
Та Охрім на капусті,
Та на моркві дві Усті,
Та Стецько на цибулі
Горобцям дає дулі.
А Грицько із Панасом
Обліковують м'ясо,
А Максим і Улита
Лічать роги й копита...
Словом, скрізь у артілі
Обліковці при ділі...
А правлінці гадають,
Все шукають причину,
Чом продукти влітають
В золоту копійчину.

В. НЄМЧЕНКО,
працівник редакції луганської обласної газети «Прапор перемоги».

Який Сава, така й слава!

Зверніть увагу, товариші читачі, і пильненько придивіться до цих «патретів». Отой кругловидий, що при галстуку, то буде Мишньов Микола Іванович, громадянин 1928 року народження, а отой другий, що насуплений такий і ніби сердитий, то Рубанов Володимир Петрович, громадянин 1927 року народження.

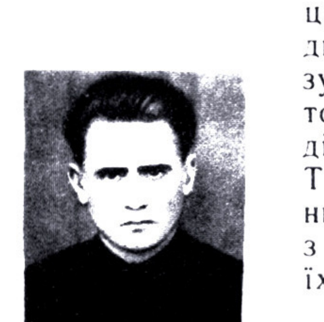

Вони не хабарники й не вуркагани. Вони просто собі папаші, але дуже моторні папаші. Перший — отой, що при галстуку, так той ще в 1951 році залишив у місті Макіївці, Донецької області, дружину й рідну донечку Тамару, а сам намазав п'ятки і чкурнув у невідомому напрямку. А той другий, що насуплений такий і ніби сердитий, так той трохи пізніше, в 1952 році, теж покинув у Макіївці дружину й рідного синочка Валерика й теж дременув світ за очі.

Вже більше десяти років обидва папаші перебувають у бігах, щоб не платити аліментів на утримання своїх дітей. Вже десять років ганяється за ними міліція, але впіймати ніяк не може.

Що ж робити? Ждати, поки папаші захекаються? Але ж Тамара з Валериком зараз їсти хочуть.

Ще раз пильненько придивіться до цих «патретів», шановні читачі. Придивіться і запам'ятайте. Може, де зустрінете Мишньова або Рубанова, то одразу хапайте за петельки й ведіть у найближче відділення міліції. Тільки міцно тримайте, бо обидва вони за десять років так натренувалися з бігу на далекі дистанції, що тепер їх і конем не наздоженеш.

Допоможіть Тамарі й Валерику розшукати їхніх моторних папаш.

Просю вас!

ЩО НАРОБИВ КОМАР

Ніхто не чув, як комар чхнув. Ні Микола Михайлович Виходцев, ні підлеглі йому будівельники з Лутугинського шахтоуправління. Вони чотири роки тому збудували для ВРП «Ленінвугілля» приміщення продовольчої бази. Будували швидко, бо поспішали якнайшвидше здати об'єкт та одержати прогресивку.

Тоді їм було не до комарів. Та вони, мабуть, і зараз не звернули б уваги на комарика, який примостився на даху бази.

А комарик був не з простих. Він любив совати свого носа куди треба й куди не треба.

От і зараз з бази пахло чимсь смачним. Почав комар принюхуватися. Нюхав, нюхав і — хай йому біс! — щось ускочило в носа — чхнув...

І тут сталося таке, що комарові і не снилося: від його чиху посунулися важкі бетонні плити, виприснули з своїх гнізд і впали вниз.

Разом із комаром ті плити поховали під собою ще 60 тонн цукру та 18 тисяч пляшок мінеральної води.

Несподівана аварія сполошила ВРП шахти. Кинулися керівники ВРП до Миколи Михайловича, питають, що він думає з приводу цієї пригоди.

— Я думаю, — сказав він, — що коли комар залишився живий, йому там харчів під плитами вистачить на все життя.

Більше у Миколи Михайловича ніяких міркувань не виникло. А про те, щоб розібрати завал і врятувати товар, і слухати не захотів.

Та, власне, навіщо це йому робити? Щоб врятувати комара?! Хай, клятий, там і згине!

Тоді вже ніякий комар не підточить носа під репутацію будівельної організації, якою керує Микола Михайлович Виходцев...

Г. ТЮТЮННИК,
секретар парторганізації ВРП тресту «Ленінвугілля».
Луганська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, що надійшов до Перця з м. Комунарська, повідомлялося про те, що гр-ка Летунова Є. В. ввела в оману комісію райВТЕК й незаконно одержувала пенсію.

Луганський облсоцзабез перевірив цей сигнал і повідомив, що факти, наведені в листі, ствердились. Рішення райВТЕК — скасовано.

★ Робітники Майорського бетонного заводу (Донецька область) написали Перцеві листа про безладдя на заводі.

Заступник начальника управління «Донбасканалбуд» т. Альошин, у віданні якого перебуває завод, повідомив, що наведені в листі факти і справді мали місце.

За незадовільне керівництво заводом директорові Максименку та головному інженеру Винарєву оголошено сувору догану.

★ Група колгоспників з колгоспу ім. Толбухіна (Тернопільщина) написали Перцеві, що комірник колгоспу Якубишин зловживає своїм службовим становищем.

Після втручання Перця, у колгоспі було проведено документальну ревізію. Народний суд, розглянувши матеріали ревізії, засудив Якубишина до одного року виправних робіт.

★ В одному з листів до Перця мешканці м. Львова скаржилися на те, що вагони трамвайного маршруту № 6 часто ходять не за графіком, не доходять до кінцевої зупинки тощо.

Після перевірки факти, наведені в листі, повністю ствердились.

За розвал дисципліни на лінії начальника маршруту № 6 Дзевановського з роботи знято. Тепер трамвай тут курсує нормально.

★ Про надмірності в адміністративно-управлінському апараті колгоспу імені Леніна, Мукачівського району, розповідалося у фейлетоні «Зекономлено шляхом скорочення», вміщеному торік в № 21 журналу.

Завідуючий сільгоспвідділом Закарпатського обкому КП України т. Бугаєнко повідомив, що після виступу Перця це питання було обговорено в Закарпатському обкомі партії, на засіданні бюро Мукачівського райкому партії та на засіданні правління і партійного комітету колгоспу імені Леніна.

Тепер у колгоспі ім. Леніна вже проведено скорочення адміністративно-управлінського апарату. Поряд з цим обком партії вживає заходів до скорочення адміністративно-управлінських витрат по всіх колгоспах і радгоспах області.

ТЕЧЕ РІЧКА...

Стрийський м'ясокомбінат (директор т. Корсачов) випускає відходи виробництва прямо на вулицю. Ось уже скільки років ідуть розмови про підключення комбінату до міської каналізації, але далі розмов справа не посувається.

(З листа до редакції).

Від комбінату плине річка,
На вигляд, наче, й невеличка.
Такі від неї «аромати»,
Що треба носа затикати.

Міськрада ж (версія така є!..)
Щось нарікань людських не слуха —
Вона, говорять, затикає
Не тільки носа, а і вуха.

К. ЮР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Забув, що «сидить» на бюлетені.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЙОГО ТУРБОТИ

Лектор сказав:
— При повній ліквідації всіх видів озброєння на землі, військових штабів і армій, при перемозі комуністичного суспільства в нашій країні робочий день триватиме не більше двох годин.
Раптом з місця піднявся ледар і запитав:
— А перерва на обід буде?

Повідомив І. Я. ПУРТОВ з м. Львова.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

— Петрику, а де каструля з повидлом?
— Та мух до цього повидла повна хата налетіла, то я їм надвір його виніс.

Повідомив І. ПОЛІЩУК з м. Києва.

ЗАСПОКОЇВ

Це ще до першої війни було. Вкрали в одної жінки кожуха. Пішла вона в поліцію жалітись. Розказала все, як було. А начальник каже:
— Буде йому тепер, буде.
— А що буде, паноньку?
— Тепленько, — відповів начальник.

Повідомив В. П. ПІДВІНСЬКИЙ з с. Новосілки, Бережанського району, Тернопільської області.

ШКІДЛИВИЙ ПТАХ

— Який птах найшкідливіший?
— Півень, — відповів ледар, — він мені спати не дає.

Повідомив В. ОЛЕФІРЕНКО з м. Києва.

ДОБРЕ ВІДПОВІВ

Це було за панської Польщі. У сільську школу прибув інспектор. Вчитель попередив дітей, щоб вони говорили у відповідь: «пане інспекторе»..
Ось інспектор і запитує учня:
— А що сказав господь бог Адаму, коли виганяв його з раю?
Учень відповів скоромовкою:
— Будеш проклятий ти і твої діти, пане інспекторе...

Повідомив І. БІЛОУС з села Вербів, Тернопільської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-95-71, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (501) (на украинском языке). Підписано до друку 13. V. 1963 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02221. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ. О. Довженка, 1. Зам. 0990. Тираж 325.000 прим.

perec-ua. perec-ua.

Відсканував Любомир Олійник, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejournal.com

Індекс 74393.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

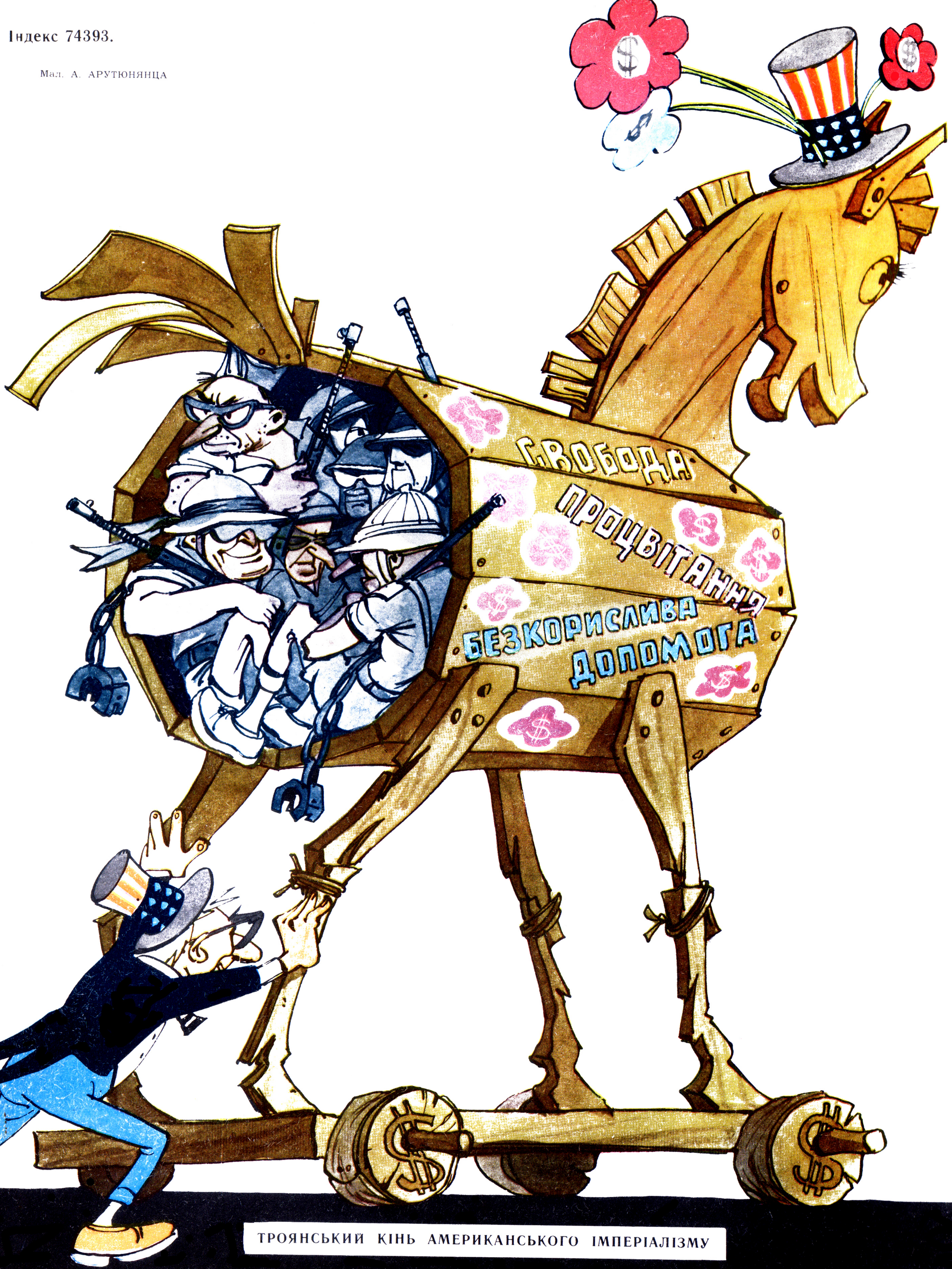

ТРОЯНСЬКИЙ КІНЬ АМЕРИКАНСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ